

[Udenrigsministeren]

Det har specielt været nævnt også i debatten i dag, at vi kunne trække noget mere på Det Danske Center for Menneskerettigheder. Jeg tror da bestemt, at der er områder, hvor vi kan trække på bistand herfra, men det gælder her, som det gælder i alle andre sammenhænge, at det alt sammen må bero på, hvad leverandøren kan levere, om jeg så må sige. Det er klart, at man ikke fra den ene dag til den næste kan opbygge en virkelig ekspertise på et så vanskeligt område som menneskerettighedsaspekter i relation til bilateral og multilateral ulandsbistand rundt om i verden. Jeg vil godt slå fast, selv om det måske lyder hårdere, end det sådan set er ment, at spørgsmålet er altså ikke, hvad Danida kan gøre for Det Danske Center for Menneskerettigheder, men hvad centret kan gøre for dansk ulandsbistand.

Der er en artikel i Berlingske Tidende i dag som optakt til vor debat, som jeg synes der er grund til at trække frem. Det er en bemærkelsesværdig artikel, alene når man ser, hvem der har skrevet den. Det har nemlig formanden for Det Danske Center for Menneskerettigheder, formanden for Dansk Amnesty International, formanden for Folkekirkens Nødhjælp og generalsekretæren for Dansk Røde Kors, altså personer, der er overordentlig centralt placeret i arbejdet med menneskerettigheder. I den artikel er der nogle meget interessante og konstruktive tanker om samarbejde mellem de private organisationer og Danida på menneskerettighedsområdet.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi får et sådant nært og konkret samarbejde, og de forslag, som er i artiklen, vil jeg gerne være med til at drøfte nærmere. Det gælder både tanken om et lille fælles udvalg og tanken om at afsætte en særlig pulje inden for bistandsrammen til konkrete menneskerettighedsprojekter.

Men selvfølgelig skal vi ikke glemme, at nok så vigtigt er det jo altså at få koncentreret bestræbelserne på at integrere menneskerettighedshensynet i det brede arbejde med ulandsbistanden, jf. principperne om integration af kvindeaspekter og integration af miljøhensyn.

Hr. Kelm-Hansen stillede et par spørgsmål om IFU, og jeg må give hr. Kelm-Hansen ret i, at her er der, som vi tit ser det, sket en sammenblanding af begreberne i en del af den mediebeskrivelse, der har været.

Jeg skal ganske kort besvare hr. Kelm-Hansens spørgsmål: IFU mangler ikke penge i dag. IFU har for nogle år siden anlagt en lidt stram linje, og det gør, at man i dag har ganske betydelige ubundne midler at arbejde med. Men det er klart, at viser det sig senere, at der er problemer med hensyn til fondens egenkapital, vil regeringen da være parat til på basis af et oplæg fra IFU's bestyrelse nærmere at overveje spørgsmålet om fondens kapitalbehov.

Det er også korrekt, som hr. Kelm-Hansen sagde, at der er en fundamental forskel på IFU og Danida. IFU yder jo netop ikke officiel bistand efter den gængse internationale definition, og det har heller aldrig været meningen med IFU. Men jeg kan bekræfte, at der foregår et udmærket samarbejde imellem Danida og IFU, og der er en tæt løbende dialog de to organisationer imellem. Bl.a. i et særligt projektkoordinationsudvalg har man mulighed for at drøfte alle spørgsmål af fælles interesse.

Endelig om det sidste spørgsmål, som er bragt frem, om en sammenlægning af Danida og IFU, må jeg sige, at sådan noget ikke er under overvejelse. IFU fungerer udmærket på sine egne præmisser som selvstændig organisation.

Jeg vil gerne runde af med at sige, at vi har været vidt omkring i denne debat. Det ligger jo næsten i sagens natur, at sådan må det være, når det er ulandsbistand, der står på dagsordenen. Det er et emne, der optager mange mennesker og mange interessegrupper i vort samfund, og det er vel i realiteten det, der er dansk ulandsbistands virkelige styrke. Og dette brede og dybe folkelige og politiske engagement vil også være nødvendigt, hvis vi hen over årtusindskiftet skal kunne gennemføre en ulandsbistand, der ikke bare bygger på høje idealer, men også giver praktiske og konkrete resultater. Det er noget, der kun kan ske gennem samarbejde. Og mest opmuntrende ved denne debat og ved de forudgående måneders meget livlige offentlige debat om ulandsbistanden er vel nok, at der til syvende og sidst bag megen af den uenighed, som der sandelig er, alligevel har kunnet manifestere sig en stærk vilje til at samarbejde om konkrete resultater.

Som et godt eksempel vil jeg nævne et forslag, der er kommet fra fagbevægelsen om et nærmere samarbejde mellem fagbevægelse, industri og Danida om at få danske virksomheder